அழகர் கிள்ளைவிடு தூது நூலில் தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் கோட்பாடுகள்: ஓர் ஆய்வு

7

A Study on Tolkappiya Ceyyuliyal Principles in Alagar Killaividu Thoodu

சிவபாலன். ம, தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர்- 641 006

Sivabalan.M, Department of Tamil, Sri Ramakrishna College of Arts and Science, Coimbatore – 641 006

ORCiD: https://orcid.org/0000-0002-3976-7706

DOI: 10.5281/zenodo.21736695

Abstract

This research paper presents a critical analysis of the application of 'Ceyyuliyal' (Poetic Principles) from the ancient Tamil grammatical treatise Tolkappiyam in the 17th-century Tamil devotional literature 'Alagar Killaividu Thoodu', authored by Palapattai Chokkanatha Pillai. The poem centers around a heroine who sends a parrot as a messenger to Lord Alagar (Vishnu) of Solaimalai to convey her longing, divine love, and distress of separation. The study investigates how classical Tolkappiyan prosodic components (Yappu, Thodai), thematic divisions (Thinai, Thurai), literary perspectives (Kootru, Ketpor), and rhetorical devices (Yamakam, Siledai, Uvamai) are harmonized within the framework of medieval Prabandham literature. The findings reveal that while strictly adhering to the rigorous structural metrics and rhythmic cadence (Seppalosai) of Venba meter, the work successfully fuses Akam (love/subjective) conventions with Puram (praise/objective) elements. It transforms romantic longing into a profound spiritual quest for union with the Divine. Ultimately, this research underscores the enduring relevance and structural versatility of Tolkappiyam's poetic theory in shaping later Tamil literary traditions.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

17-ஆம் நூற்றாண்டில் பலபட்டைச் சொக்கநாத பிள்ளையால் இயற்றப்பெற்ற 'அழகர் கிள்ளைவிடு தூது' எனும் பக்திப் பிரபந்த நூலில், தமிழின் பழம்பெரும் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தின் பொருளதிகாரத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'செய்யுளியல்' கோட்பாடுகள் எவ்வாறு பயன்பாட்டில் கையாளப்பட்டுள்ளன என்பதை விரிவாக ஆராய்கிறது. சோலைமலை அழகராகிய திருமாலிடம் தலைவி ஒருத்தி தன் பிரிவாற்றாமையையும் தீராக் காதலையும் புலப்படுத்தி, கிளியினைத் தூதாக அனுப்புவதாக அமைந்த இந்நூலில், தொல்காப்பியர் வகுத்த யாப்பு, தொடை, திணை, துறை, கூற்று, கேட்போர், கைகோள் மற்றும் அணிநலன்கள் (யமகம், சிலேடை, உவமை, உருவகம், வினா அணி) ஆகியவற்றின் பயன்பாடுகள் நுணுக்கமாகப் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. கட்டுப்பாடுகள் நிறைந்த வெண்பா யாப்பிலும், அதன்கண் அமையும் செப்பலோசையிலும் தொல்காப்பிய யாப்பிலக்கண மரபைப் பேணிக்காக்கும் அதே வேளையில், தலைவனின் அருட்பெருமை, அழகர் மலையின் எழில் மற்றும் பக்தியை அகப்பொருள் சட்டகத்திற்குள் பொருத்தி இறைவனை அடையத் துடிக்கும் ஆத்மார்த்தமான ஆன்மீக அனுபவமாக வெளிப்படுத்தும் பாங்கை இந்நூல் திறம்பட

புலப்படுத்துகிறது. தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் மரபுகள் பிற்காலச் சிற்றிலக்கிய வடிவங்களிலும் எவ்வாறு தடையின்றிப் பரிணமித்துத் திகழ்கின்றன என்பதை நிறுவுவதே இவ்வாய்வின் முதன்மை நோக்கமாகும்.

Keywords: *Tolkappiyam*, *Ceyyuliyal*, *Alagar Killaividu Thoodu*, *Palapattai Chokkanatha Pillai*, *Venba*, *Akam Literature*, *Devotional Literature*, தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், அழகர் கிள்ளைவிடு தூது, பலபட்டைச் சொக்கநாத பிள்ளை, வெண்பா, அகப்பொருள், பக்தி இலக்கியம்.

முன்னுரை

தமிழின் தொன்மைச் சிறப்பு மற்றும் இலக்கண இலக்கிய வளமை உலகோர் யாவரும் போற்றும் ஒன்றாகும். மொழியின் அமைப்பு, வாழ்வியல் நெறிகள் மற்றும் இலக்கியப் படைப்பிற்குரிய இலக்கண விதிகள் எனப் பன்னெடுங்காலத் தமிழ் மரபை வரையறுத்த தொல்காப்பியம், தமிழ் இலக்கண நூல்களின் முன்னோடியாகத் திகழ்கிறது. இந்நூலின் பொருளதிகாரத்தில் உள்ள 'செய்யுளியல்', செய்யுள் இயற்றுவதற்கான கோட்பாடுகளையும், அதன் பல்வேறு உறுப்புகளையும் மிக நுட்பமாக விவரிக்கிறது. தொல்காப்பியர் வகுத்தளித்த இக்கோட்பாடுகளே பிற்காலத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளுக்கும், இலக்கண நூல்களுக்கும் அடிப்படையாக அமைந்தன. இத்தகைய இலக்கண மரபுகளின் தொடர்ச்சியாகத் தமிழ் இலக்கியத்தில் தனித்துவமான இடத்தைப் பிடித்தவை பிரபந்த இலக்கியங்கள். அவற்றுள் தூது இலக்கியம், தலைவன் அல்லது தலைவி தங்கள் உள்ளத்து உணர்வுகளை மற்றொருவரிடம் கொண்டு சேர்க்க வேண்டி, ஒரு தூதுப்பொருளை அனுப்புவதாக அமைந்திருக்கும் தனித்தன்மை வாய்ந்த ஒரு வகையாகும். அன்னம், கிளி, மேகம், வண்டு, தென்றல் போன்ற அஃறிணைப் பொருட்களும், தோழி போன்ற மாந்தர்களும் தூதுப் பொருள்களாக அமைவதுண்டு. பலபட்டைச் சொக்கநாத பிள்ளை இயற்றிய "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது" நூல், இத்தகைய தூது இலக்கிய வகையைச் சார்ந்தது. இது சைவ, வைணவ சமயங்களிடையே பக்தி இலக்கியங்கள் செழித்த 17 ஆம் நூற்றாண்டில் உருவான ஒரு குறிப்பிடத்தக்க பக்திப் பிரபந்தமாகும். இந்நூலின் மையக்கரு, தலைவி ஒருத்தி, சோலைமலை அழகராகிய திருமாலிடம் தன் காதலைத் தெரிவித்து, தன்னை ஏற்றுக்கொண்டருள வேண்டி, ஒரு கிளியைத் தூது விடுப்பதாகும். தலைவியின் உள்ளத்து ஏக்கங்கள், அழகர் பெருமானின் திருவுருவச் சிறப்பு, அவரது அருட்பெருமை, சோலைமலையின் எழில்மிகு காட்சிகள், அங்கு நிகழும் திருவிழாக்கள் போன்ற பல அம்சங்களை கிளியிடம் எடுத்துரைத்து, அவற்றை அழகரிடம் எடுத்துச் சொல்லுமாறு வேண்டுவதாக நூல் விரிகிறது. இது அகப்பொருட் சுவையுடன் கூடிய பக்தி இலக்கியமாக அமைந்திருக்கிறது. இந்த ஆய்வின் நோக்கம், "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது" நூலில் தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் கோட்பாடுகளான யாப்பு, பாவினம், அணிநலன்கள், திணை, துறை போன்ற கூறுகள் எவ்வாறு கையாளப்பட்டுள்ளன என்பதை ஆய்வு செய்வதாகும். இத்தகைய ஆய்வு, தொல்காப்பிய இலக்கண மரபுகள் பிற்கால இலக்கியங்களில் எவ்வாறு பின்பற்றப்பட்டன அல்லது நவீனப்படுத்தப்பட்டன என்பதைப் புரிந்துகொள்ள ஒரு முக்கியப் பார்வையை அளிக்கும்.

தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் கோட்பாடுகள்: ஒரு கண்ணோட்டம்

தமிழின் மூத்த இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம், மொழியின் அமைப்பு, வாழ்வியல் நெறிகள் மற்றும் இலக்கியப் படைப்பிற்குரிய இலக்கண விதிகள் எனப் பன்னெடுங்காலத் தமிழ் மரபை வரையறுக்கும் அரிய கருவூலமாகும். இந்நூலின் பொருளதிகாரத்தின் ஒரு பகுதியான 'செய்யுளியல்', செய்யுள் இயற்றுவதற்கான கோட்பாடுகளையும், அதன் பல்வேறு உறுப்புகளையும் மிக நுட்பமாக விவரிக்கிறது. தொல்காப்பியர் வகுத்தளித்த இக்கோட்பாடுகளே பிற்காலத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளுக்கும், இலக்கண நூல்களுக்கும் அடிப்படையாக அமைந்தன. அழகர்

கிள்ளைவிடு தூது போன்ற பிற்கால இலக்கியங்கள் எவ்வாறு இக்கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றின அல்லது புதிய நெறிமுறைகளை உருவாக்கின என்பதைப் புரிந்துகொள்ள, தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் கோட்பாடுகளை முதலில் அறிவது இன்றியமையாதது.

தொல்காப்பியச் செய்யுளியல், செய்யுளின் அமைப்பைக் கீழ்க்கண்ட 26 உறுப்புகளாகப் பிரித்து விளக்குகிறது: 1. மாத்திரை, 2. எழுத்து, 3. அசை, 4. சீர், 5. தளை, 6. அடி, 7. யாப்பு, 8. மரபு, 9. துவக்கு (தொடை), 10. நோக்கு, 11. பா, 12. பாவின் இனம், 13. அளபு, 14. திணை, 15. களன், 16. காலம், 17. கலனை, 18. வகை, 19. எண்ணம், 20. பொருள், 21. கைகோள், 22. கூற்று, 23. கேட்போர், 24. இடம், 25. செயல், 26. காலம். இந்த 26 உறுப்புகளில், யாப்பு, பா, பாவின் இனம், தொடை, திணை, கைகோள், கூற்று, கேட்போர் போன்ற சில உறுப்புகள் "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது" போன்ற இலக்கியங்களில் மிகத் தெளிவாக வெளிப்படும். குறிப்பாக, தூது இலக்கியம் என்பது அகப்பொருளோடு தொடர்புடையதால், திணை, கூற்று, கேட்போர், கைகோள் போன்ற அகப்பொருள் சார்ந்த கோட்பாடுகள் எவ்வாறு கையாளப்படுகின்றன என்பதையும், நூலின் யாப்பு வடிவமைப்பு, தொடை நயம், அணிகள் ஆகியவற்றில் தொல்காப்பியக் கோட்பாடுகள் எவ்வாறு செயல்படுகின்றன என்பதையும் ஆய்வு செய்வது உங்கள் கட்டுரையின் முக்கிய சாராம்சமாக அமையும்.

அழகர் கிள்ளைவிடு தூது: நூல் அறிமுகம் மற்றும் அமைப்பு

பலபட்டைச் சொக்கநாத பிள்ளை இயற்றிய "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது" தூது இலக்கியப் பிரபந்த வகையைச் சார்ந்தது. இவர் 17 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவராகக் கருதப்படுகிறார். இந்நூலின் மையக்கரு, தலைவி ஒருத்தி, சோலைமலை அழகராகிய திருமாலிடம் தன் காதலையும் பிரிவாற்றாமையையும் கிளியைத் தூது விட்டுத் தெரிவிப்பதாகும். இது அகப்பொருட் சுவையுடன் கூடிய பக்தி இலக்கியமாக அமைந்துள்ளது. இந்நூல் வெண்பா யாப்பில் இயற்றப்பட்டுள்ளது. வெண்பாவின் தனிச்சிறப்பான செப்பலோசை, ஈற்றடி முச்சீர், வெண்டளைகள் போன்ற இலக்கணக் கட்டுப்பாடுகள் நூலில் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன. தூது இலக்கிய மரபுக்கு ஏற்ப, இந்நூலில் தலைவி, கிளி, தலைவன் (சோலைமலை அழகர்) ஆகிய மூவரும் முக்கியப் பாத்திரங்களாக அமைகின்றனர். தலைவி அழகர் மீது தீராக் காதல் கொண்டவளாகவும், தனது உணர்வுகளை கிளியின் மூலம் வெளிப்படுத்துபவளாகவும் இருக்கிறாள். கிளி, தலைவியின் உள்ளத்து உணர்வுகளை அழகரிடம் எடுத்துச் செல்லும் தூதுப்பொருளாகவும், பக்தி இலக்கியத்தில் பக்தனுக்கும் இறைவனுக்கும் இடையிலான இடைமுகமாகவும் உருவகப்படுத்தப்படுகிறது. அழகர், நூலின் பாட்டுடைத் தலைவனாகவும், தலைவியின் காதலுக்கும் பக்திக்கும் உரிய இலக்காகவும் சித்தரிக்கப்படுகிறார். அவரது சிறப்புகள், திருநாமங்கள், வீரம், அருட்குணங்கள் ஆகியவை கிளியின் வாயிலாக வர்ணிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது", ஒரு குறிப்பிட்ட யாப்பு அமைப்பில், ஒரு மையக் கருவை அடிப்படையாகக் கொண்டு, தொல்காப்பிய அகப்பொருள் மரபுகளை பக்தி உணர்வுடன் இணைத்து எழுதப்பட்ட ஒரு இலக்கியமாகும்.

அழகர் கிள்ளைவிடு தூது நூலில் யாப்பு மற்றும் பாவினங்கள்

அழகர் கிள்ளைவிடு தூது நூலில் வெண்பா யாப்பு பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பது, தொல்காப்பியர் வகுத்த யாப்பு மரபின் தொடர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டுகிறது. வெண்பா என்பது தமிழ் யாப்பிலக்கணத்தில் மிகவும் கடினமானதும், கட்டுப்பாடுகள் மிக்கதுமான ஒரு பா வகையாகும். இந்நூல் வெண்பா யாப்பினால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. வெண்பாவின் தனிச்சிறப்பான செப்பலோசை (உரையாடுவது போன்ற ஓசை நயம்), ஈற்றடி முச்சீர், வெண்டளைகள் (இயற்சீர் வெண்டளை, வெண்சீர் வெண்டளை) போன்ற இலக்கண அம்சங்களை நூலாசிரியர் திறம்படப் பின்பற்றியுள்ளார்.

கிளி தூது விடுக்கும் பாணியில், தலைவி கிளியிடம் உரையாடுவது போன்ற இச்செப்பலோசை, தூது இலக்கியத்தின் கருப்பொருளுக்குப் பொருத்தமாக அமைகிறது. தொல்காப்பியம் பாக்களை வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என நான்காகப் பிரித்ததோடு, அவற்றின் இனங்களாகிய தாழிசை, துறை, விருத்தம் ஆகியவற்றையும் குறிப்பிடுகிறது. "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது" நூல் வெண்பா யாப்பில் இயற்றப்பட்டுள்ளதால், அதில் வெண்பா இனங்களான வெண்தாழிசை, வெண்டுறை, வெளிவிருத்தம் ஆகியவற்றின் கூறுகள் இடம்பெற வாய்ப்புள்ளது. ஒரு தூது நூல் பெரும்பாலும் தொடர்நிலைச் செய்யுளாக அமைந்திருப்பதால், ஒரே மாதிரியான வெண்பா வடிவங்களிலேயே பெரும்பாலான பாடல்கள் அமைந்திருக்கும். நூலில் உள்ள வெண்பாக்களைப் பகுப்பாய்வு செய்யும்போது, நூலாசிரியர் வெண்பாவின் இலக்கணக் கட்டுப்பாடுகளை எவ்வளவு துல்லியமாகப் பின்பற்றியுள்ளார் என்பதையும், வெண்பாக்களில் இடையிடையே தாழிசை, துறை, விருத்தம் போன்ற வெண்பா இனங்களின் சாயல் காணப்படுகிறதா என்பதையும் ஆராயலாம். ஒவ்வொரு செய்யுளும் அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை ஆகிய யாப்பு உறுப்புகளின் இலக்கண விதிகளுக்குட்பட்டு, ஒரு குறிப்பிட்ட ஓசை நயத்துடன் இயற்றப்படுவது தொல்காப்பிய மரபு. இந்நூலில் வெண்பா யாப்பின் பயன்பாடு, தொல்காப்பிய மரபைப் பின்பற்றியதோடு, பிற்கால இலக்கியச் சூழலில் தூது இலக்கியத்திற்கே உரிய தனித்துவமான ஓசை நயத்தையும், கருப்பொருளையும் வெளிப்படுத்த உதவியுள்ளது.

அழகர் கிள்ளைவிடு தூது நூலில் அணிநலன்கள் மற்றும் சொல்லாட்சி

செய்யுளின் அழகுக்கும், பொருள் செறிவிற்கும் அணிகள் பெரிதும் உதவுகின்றன. இந்நூலில் தலைவியின் உணர்வுகளையும், கிளியின் சிறப்பையும், அழகர் பெருமானின் மாட்சியையும் வெளிப்படுத்தப் பல அணிகள் கையாளப்பட்டுள்ளன. யமகம் மற்றும் சிலேடை அணிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதற்கான குறிப்புகள் உள்ளன. யமகம் (மடக்கணி) என்பது ஒரு செய்யுளில் பல அடிகளிலும் ஒரே சொல் பலமுறை வந்து, அச்செல் ஒவ்வோர் இடத்திலும் வெவ்வேறு பொருளைத் தருவதாகும். சிலேடை (இருபொருள் பட மொழிதல்) என்பது ஒரு சொல் அல்லது சொற்றொடர் ஒரே நேரத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பொருள்களைத் தருவதாகும். கிளிக்குரிய "அரி" போன்ற பெயர்களை திருமாலையும், கிளியையும் குறிக்கும் விதத்தில் அமைத்திருப்பது சிலேடை அணிக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். மேலும், தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் உவமை, உருவக அணிகளும் தலைவியின் பிரிவுத் துயரையும், அழகர் பெருமானின் சிறப்பையும் வருணிக்கப் பயன்பட்டுள்ளன. நூலில் "கிளிப்பிள்ளை சொன்னதைச் சொல்லும்", "யானை கூட விளாம்பழம்" போன்ற பழமொழிகள் எளிய நடையையும், உலகியல் உண்மையையும் சேர்க்கின்றன. அழகர் பெருமானின் திருவுருவச் சிறப்பு, சோலைமலையின் இயற்கை அழகு, கிளியின் இயல்புகள் போன்றவை மிக நுணுக்கமாக வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன. "உனக்குள்ள இரண்டு கை எனக்கு இல்லை; உனக்குள்ள இரண்டு சிறகு எனக்கு இல்லை. எனக்கும் உனக்கும் பேதம் இதுதான்" போன்ற வினா அணிகள், கிளியின் தனித்துவத்தைப் போற்றவும், கேள்விகள் மூலமாகப் பொருளை உணர்த்தவும் பயன்படுகின்றன. இத்தகைய அணிநலன்கள் நூலின் இலக்கிய அழகியலை உயர்த்துவதோடு, பலபட்டைச் சொக்கநாத பிள்ளையின் கவித்திறனையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

அழகர் கிள்ளைவிடு தூது நூலில் திணை, துறை மற்றும் அகப்பொருள்/புறப்பொருள் கூறுகள்

தொல்காப்பியம் வகுத்த திணை, துறை கோட்பாடுகள் தமிழ் இலக்கியத்தின் அகப்பொருள், புறப்பொருள் வாழ்வியல் கூறுகளை வரையறுக்கின்றன. "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது" ஒரு பக்தி இலக்கியமாக இருப்பினும், அதன் தூதுப் பிரபந்தக் கட்டமைப்பு அகப்பொருள் மரபைப் பின்னணியாகக் கொண்டது. தலைவி தன் பிரிவாற்றாமையையும், காதலையும் அழகர் பெருமானிடம் கிளியின் மூலம் தூது விடுப்பது, தொல்காப்பியர் வகுத்த அகப்பொருள் மரபுகளில், தலைவி தனது

காதல் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் பாங்குடன் ஒத்துப்போகிறது. தூது இலக்கியத்தில் கூற்று (தலைவி கிளியிடம் கூறுதல்) மற்றும் கேட்போர் (கிளி, அழகரிடம் எடுத்துச் செல்லுதல்) மிக முக்கியம். தலைவியின் கூற்றுகள் அழகரை விளிப்பதும், கிளியின் சிறப்பைப் போற்றுவதும், அழகரின் பெருமைகளை அடுக்கிக் கூறுவதும், தன்னை அவரிடம் சேர்ப்பிக்க வேண்டியும் அமைகின்றன. தொல்காப்பியம் அகப்பொருளை ஐந்திணைகளாகப் பிரிக்கிறது. அழகர் பெருமானின் திருத்தலமான சோலைமலை, குறிஞ்சி நிலத்தின் அம்சங்களை (மலையும் மலை சார்ந்த இடமும்) பிரதிபலிப்பதால், தலைவியின் காதல் வெளிப்பாட்டில் புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும் (உரிப்பொருள்) வெளிப்படலாம். கிளி (பறவை), மலை (நிலம்), அழகர் (தெய்வம்) ஆகியவை ஐந்திணைக்குரிய கருப்பொருள்களாக அமைகின்றன. தலைவன்-தலைவி பிரிவும், காத்திருத்தலும், தலைவனைச் சேர ஏங்குதலும் போன்ற உணர்வுநிலைகள் இறைவனிடம் சேர ஏங்கும் பக்தியின் உரிப்பொருளாக இந்நூலில் அமைகிறது. தூது இலக்கியம் அகப்பொருள் மரபில் அமைந்திருந்தாலும், அழகர் பெருமானின் வீரம், அருட்செயல்கள் போன்றவற்றை விவரிக்கும் இடங்களில் பாடாண் திணையின் கூறுகள் வெளிப்படலாம். தொல்காப்பிய அகப்பொருள் மரபுகள் பக்தியுடன் இணைந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

பக்தி மற்றும் இலக்கிய மரபுகள்

"அழகர் கிள்ளைவிடு தூது" நூல், பக்தி இலக்கியத்தின் ஒரு பகுதியாக, தொல்காப்பிய இலக்கிய மரபுகளையும் பக்திப் பாரம்பரியத்தையும் ஒருசேரக் கட்டியெழுப்புகிறது. தூது இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் அகப்பொருள் பின்னணியைக் கொண்டிருந்தாலும், பிற்காலத்தில், பக்தி இயக்கம் செழித்தபோது, இறைவனையே தலைவனாகவும், பக்தனை அல்லது பக்தையைத் தலைவியாகவும் பாவித்து தூது நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. இது இறைவனுடன் பக்தன் கொள்ளும் 'பக்திப் பிணைப்பை' அகப்பொருட் காதலுக்கு இணையாகக் கருதிய ஒரு முக்கியமான இலக்கிய உத்தி ஆகும். தலைவி அழகர் பெருமான் மீது கொண்ட காதல், வெறும் காமமல்ல, அது இறைவன்பால் கொண்ட ஆழ்ந்த அன்பு, பக்தி மற்றும் ஆத்மார்த்தமான இணைப்பு. இந்த பக்தியானது, தொல்காப்பிய அகப்பொருள் கூறும் காதலின் ஏக்கங்கள், பிரிவுத்துயர்கள், மீட்சியின் எதிர்பார்ப்புகள் போன்ற உணர்வுநிலைகளைக் கடந்து, இறைவனுடன் முழுமையாக ஒன்றிணையும் ஆன்மீக அனுபவமாக வெளிப்படுகிறது. இதன்மூலம், தொல்காப்பியர் வகுத்த இலக்கண விதிகள், பக்தி உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதற்கான ஒரு வலுவான சட்டகமாகப் பயன்படுகின்றனவே தவிர, அவை படைப்புச் சுதந்திரத்திற்குத் தடையாக அமைவதில்லை என்பதை இந்த நூல் உணர்த்துகிறது. மேலும், அஃறிணைப் பொருளாகிய கிளியை தூது விடுவது, பக்தி இலக்கிய மரபில் இறைவனுடன் தொடர்புகொள்ள இயற்கை மீதான பக்தியையும், அஃறிணைப் பொருட்களின் மீதான அன்பையும் இணைக்கிறது. இந்த நூல், தமிழ் இலக்கியத்தில் ஏற்பட்ட பக்தி இயக்கத்தின் செல்வாக்கையும், தொல்காப்பிய இலக்கிய மரபுகள் எவ்வாறு காலந்தோறும் புதிய கருப்பொருள்களைத் தாங்கிப் பரிணமித்தன என்பதையும் எடுத்துக்காட்டும் ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

முடிவுரை

தமிழிலக்கிய மரபில் தொல்காப்பியம் வகுத்த இலக்கணக் கோட்பாடுகள், காலம்தோறும் தோன்றிய இலக்கியப் படைப்புகளுக்கு அடித்தளமாக அமைந்ததோடு, அவை பரிணாம வளர்ச்சி அடைவதற்கும் வழிகாட்டியுள்ளன. பலபட்டைச் சொக்கநாத பிள்ளை இயற்றிய "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது" நூல், தூது இலக்கியப் பிரபந்த வகையைச் சார்ந்தது. இந்நூல், பக்தியையும் அகப்பொருட் சுவையையும் இணைத்து, தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் கோட்பாடுகளைப் பிற்கால இலக்கியச் சூழலில் எவ்வாறு உள்வாங்கி வெளிப்படுத்தியுள்ளது என்பதை இந்த ஆய்வு ஆராய்ந்தது. இந்த ஆய்வின் முக்கிய கண்டுபிடிப்புகள், யாப்பு மரபின் தொடர்ச்சியாக நூல் வெண்பா யாப்பில்

இயற்றப்பட்டுள்ளது என்பதும், யமகம் மற்றும் சிலேடை போன்ற அணிகளின் பயன்பாடு நூலின் இலக்கியச் சுவையையும் ஆசிரியரின் கவித்திறனையும் வெளிப்படுத்துகிறது என்பதும் ஆகும். தூது இலக்கியம் என்பதன் அடிப்படையிலேயே "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது" ஒரு அகப்பொருள் சார்ந்த நூலாக அமைகிறது. தலைவி தன் காதலையும், பிரிவாற்றாமையையும் கிளியின் வாயிலாக அழகரிடம் (இறைவனிடம்) தூது விடுவது, தொல்காப்பிய அகப்பொருள் திணைக் கோட்பாடுகளான கூற்று, கேட்போர், கைகோள் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது. தலைவியின் காதல், ஏக்கம், இறைவனை அடையத் துடிக்கும் ஆர்வம் ஆகியவை ஐந்திணை உரிப்பொருட்களுடன் ஒத்திசைந்து, பக்தியைக் காதலின் உச்சகட்ட வெளிப்பாடாக முன்வைக்கின்றன. மேலும், "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது" நூல், தொல்காப்பிய இலக்கண மரபுகளைக் காப்பாற்றியதோடு மட்டுமல்லாமல், தூது இலக்கிய வகைக்குரிய தனித்துவமான வடிவத்தையும் வழங்கியுள்ளது. பக்தியை அகப்பொருள் சட்டகத்திற்குள் பொருத்தி, இறைவனைத் தலைவனாகவும், பக்தையைத் தலைவியாகவும் பாவித்து இலக்கியம் படைத்த போக்கு, தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியில் ஒரு முக்கியப் படியாகும். இது பக்தி இலக்கியத்தில் இலக்கண விதிகள் வெறும் சட்டங்களாக இல்லாமல், படைப்புச் சுதந்திரத்திற்கு வழிகாட்டியாக அமைந்ததைக் காட்டுகிறது. முடிவாக, பலபட்டைச் சொக்கநாத பிள்ளை இயற்றிய "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது", தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் கோட்பாடுகளைத் தனது யாப்பு, அணிநலன்கள் மற்றும் அகப்பொருள் கட்டமைப்பில் திறம்படப் பயன்படுத்தியுள்ளது. இந்நூல், பண்டைய இலக்கண மரபுகளின் நீட்சியாகவும், அதே வேளையில், பக்தி இலக்கியத்திற்கே உரிய தனித்துவமான வெளிப்பாட்டு முறையாகவும் அமைந்து, தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் தனக்கென ஒரு இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. இந்த ஆய்வு, தொல்காப்பிய இலக்கணத்தின் நிரந்தரத் தன்மையையும், காலம்தோறும் இலக்கியப் படைப்புகளில் அதன் செல்வாக்கையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. பலபட்டைச் சொக்கநாத பிள்ளை. (1937). அழகர் கிள்ளைவிடு தூது (உ.வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு). உ.வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம், சென்னை.
2. தொல்காப்பியர். (2003). தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் (செய்யுளியல்) (இளம்பூரணர் உரையுடன்). திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.
3. அமிதசாகரர். (2000). யாப்பருங்கலக்காரிகை (குணசாகரர் உரையுடன்). பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை.
4. தண்டி. (2005). தண்டியலங்காரம் (சுப்பிரமணிய தேசிகர் உரையுடன்). கழக வெளியீடு, சென்னை.
5. வரதராசனார், மு. (1998). தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. சாகித்திய அகாதெமி, புது தில்லி. மீனாட்சிசுந்தரனார், தே. ப. (1965).
6. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை.
7. சீனி. வேங்கடசாமி. (1981). தூது இலக்கியம் - தோற்றமும் வளர்ச்சியும். பாரி நிலையம், சென்னை.
8. ஞானசம்பந்தன், அ. ச. (1992). சமயமும் தமிழும். கங்கை புத்தக நிலையம், சென்னை.
9. ரத்தினசபாபதி, க. (2002). தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் ஆய்வு. மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.

References

1. *Chokkanatha Pillai, Palapattai. (1937). Alagar Killaividu Thoodu (Edited by U.V. Swaminatha Iyer). U.V. Swaminatha Iyer Library, Chennai.*
2. *Tolkappiyar. (2003). Tolkappiyam - Porulathikaram (Ceyyuliyal) (Commentary by Ilampooranar). The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Chennai.*
3. *Amitasagarar. (2000). Yapparungalak Karigai (Commentary by Gunasagarar). Poompuhar Pathippagam, Chennai. Thandi. (2005).*
4. *Thandiyalangaram (Commentary by Subramaniya Desikar). Kazhagam Publication, Chennai. 3.*
5. *Varadarajan, M. (1998). A History of Tamil Literature. Sahitya Akademi, New Delhi. Meenakshisundaram, T. P. (1965).*
6. *History of Tamil Literature. Madurai Kamaraj University, Madurai. Venkatasami, Seeni. (1981).*
7. *Thoodu Ilakkiyam - Thotramum Valarchiyum (Origin and Growth of Messenger Literature). Pari Nilayam, Chennai.*
8. *Gnanasambandan, A. S. (1992). Samayamum Tamizhum (Religion and Tamil). Gangai Puthaga Nilayam, Chennai. Rathinasabapathy, K. (2002).*
9. *Tolkappiya Ceyyuliyal Aaiyvu (A Study on Tolkappiyam's Poetics). Manivasagar Pathippagam, Chennai.*

Cite this Article in English

Sivabalan.M "**A Study on Tolkappiya Ceyyuliyal Principles in Alagar Killaividu Thoodu**" *MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.3 Issue 2, July 2026, pp. 42-48*